

KRALLIĞI İŐGAL EDİLDİ,
AMA O KRALLIĞINI GERİ ALIYOR!

YÜCELİK KRALI

KAYNAK:
KUTSAL YAZILAR

ANLATAN:
P. D. BRAMSEN

RESİMLENDİREN:
ARMINDA SAN MARTÍN

G D K

GDK YAYIN NO: 156
KİTAP: Yücelik Kralı / *King of Glory*
YAZAR: Paul D. Bramsen
RESİMLENDİREN: Arminda San Martin
ÇEVİREN: Leyla Güleç

© ROCK International
ISBN: 978-605-5739-90-4
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 16231

© Gerçeğe Doğru Kitapları
Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San.
Sit. No: 81/87 Topkapı, İstanbul - Türkiye
Tel. (0212) 567 89 92 Fax: (0212) 567 89 93
E-mail: gdksiparis@yahoo.com
www.gercegedogru.net

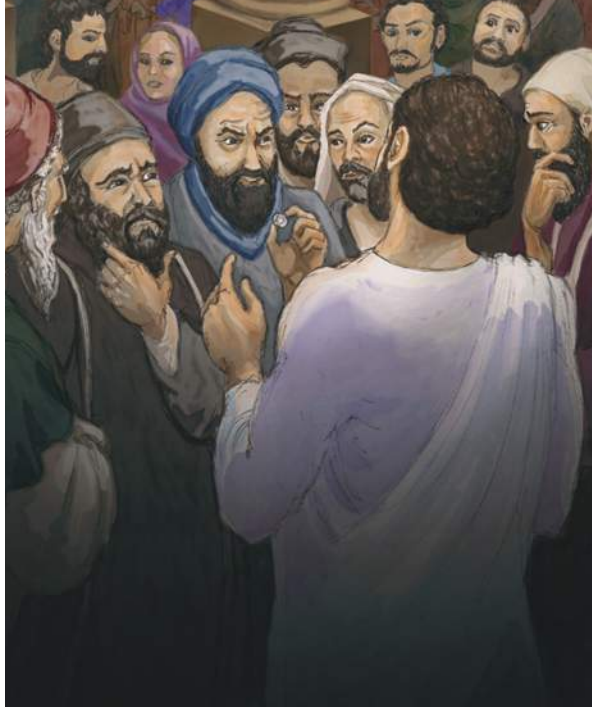
YAZAR HAKKINDA: Paul Dan Bramsen Kaliforniya'da doğdu. O ve karısı, üç çocuklarını Batı Afrika'da Büyük Sahra'nın kenarında, çoğunluğu Müslüman olan Senegal'de büyüttüler. Bramsen, Kutsal Kitap'taki peygamberlerin öykülerini kronolojik bir düzen içinde anlatan kaynaklar yaratarak uluslararası bir dinleyici kitlesi için yazar. Yazdıklarına şu yapıtları dahildir: DOĞRULUĞUN YOLU (yaklaşık yüz dilde 100 bölümden oluşan bir radyo dizisi yayını), ve TEK TANRI TEK MESAJ (gerçeği arayan kuşkuçulara bu konuda karşılaştıkları engeller ve Tanrı'nın öyküsünü ve mesajını net bir şekilde anlamaları konusunda yardım etmek için yazılmış ve 12 dile çevrilmiş bir kitap.) İletişime geçmek isteyenler için: pb@rockintl.org

RESSAM HAKKINDA: Arjantinli Arminda San Martin şunları yazar: "Kendimi bildim bileli resim yapıyorum. Kendimi bir eş olmaya ve çocuklarımı yetiştirmeye adanmak için vermiş olduğum bir aradan sonra, kariyerime Güzel Sanatlar bölümünden bir diploma alarak yeniden başladım. Kendi ülkemde ve aynı zamanda 90'lı yıllarda birkaç yıl yaşamış olduğum New York'da da farklı teknikler tetkik ederek çok çalıştım. Arjantin'e döndükten sonra, özellikle doğa ve ruhsallıkla ilgisi olan pek çok kitap için resimler çizerek profesyonel bir kariyer geliştirme fırsatına sahip oldum. Tanrı'nın bana armağan etmiş olduğu tüm ustalıklar YÜCELİK KRALI kitabındaki resimlere bollukla aktarıldı. Bu proje benim için yaşamımda karşıma bir kez çıkacak bir fırsat olan bir rüyanın gerçekleşmesidir. Yalnızca esin alarak yazan bir yazar değil, ama aynı zamanda önde gelen editörlerden biri de olan Paul Bramsen'e de ayrıca minnettarım. Tanrı'ya bilgisi ve bu nihai sonuca ulaşmak için bana sağladığı sürekli rehberliği için teşekkür ediyorum." Arminda halen birkaç yayınevi için ressam olarak çalışmaktadır. İletişime geçmek isteyenler için: armisanmartin@yahoo.com.ar

Baskı: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 89 93
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul
1. Baskı: Mayıs 2012

KRALIN YÜCELİĞİ VE HER ULUSUN
HER YAŞTAKİ ÇOCUKLARININ
BEREKETİ İÇİN

*"Tehlikesiz mi? Tehlikesiz olduğunu kim söyledi?
O, Elbette tehlikesiz değil. Ama iyidir.
Söylüyorum size, O Kral'dır."*

— ASLAN, CADİ VE DOLAP'TAN; YAZAN: C. S. LEWIS

SAHNE SEÇİMİ

Sahne Arkası	8
Açılış	11
1. Kral ve Krallığı	
2. Kral ve Peygamberleri	
3. Kral ve Evreni	
Bölüm 1 – Kral Tasarısını Önceden Anlatır	19
4. İlk Gün	Yaratılış 1
5. Mükemmel Bir Dünya	Yaratılış 1-2
6. İlk İnsan	Yaratılış 1-2
7. Mükemmel Bir Yuva	Yaratılış 2
8. Günah ve Ölüm Yasası	Yaratılış 2
9. İlk Kadın	Yaratılış 2
10. Işık Krallığı	Vahiy 4-5
11. Karanlığın Krallığı	Yeşaya 14; Hezekiel 28
12. Yılan	Yaratılış 3
13. Seçim	Yaratılış 3
14. Günah ve Utanç	Yaratılış 3
15. Ruhsal Açıdan Ölü	Yaratılış 3
16. Lanet	Yaratılış 3
17. Vaat	Yaratılış 3
18. İlk Kurban	Yaratılış 3
19. Kovulma	Yaratılış 3
20. İlk Çocuklar	Yaratılış 4
21. Günahkârın Tapınması	Yaratılış 4
22. Günah Sunusu Yasası	Yaratılış 4
23. Kabul Etme ve Reddetme	Yaratılış 4
24. İlk Cinayet	Yaratılış 4-5

25. Sabır ve Yargı	Yaratılış 6-7
26. Taze Bir Başlangıç	Yaratılış 8-9
27. Gurur Kulesi	Yaratılış 11
28. Tanrı İbrahim'i Çağırır	Yaratılış 12
29. Vaadini Yerine Getiren	Yaratılış 15
30. Nihai Deneme	Yaratılış 22
31. Mahkum Edilen Oğul	Yaratılış 22
32. Tasvirler ve Peygamberlikler	Yaratılış 22
33. Sadık ve Kutsal Bir Tanrı	Mısır'dan Çıkış 19-20
34. On Buyruk	Mısır'dan Çıkış 20
35. Daha Fazla Tasvirler	Mısır'dan Çıkış 20,24
36. Daha Fazla Peygamberlikler	Mezmurlar & Peygamberler

Bölüm 2 – Kral Tasarısını Yerine Getirir 87

37. Kralın Öyküsü Devam Eder	Matta 1
38. Meryem'in Öyküsü	Luka 1
39. Yusuf'un Öyküsü	Matta 1
40. Varış	Luka 2
41. Çobanların Öyküsü	Luka 2
42. Yıldızbilimcilerin Öyküsü	Matta 2
43. Mükemmel Çocuk	Luka 2
44. Tanrı Kuzusu	Yuhanna 1
45. Mükemmel Oğul	Matta 3
46. İkinci İnsan	Matta 4
47. Kral Mesih	Luka 4
48. Cinler ve Hastalık Üzerinde Egemenlik	Luka 4
49. Rüzgâr ve Dalgalar Üzerinde Egemenlik	Markos 4
50. Günah Üzerinde Egemenlik	Markos 2
51. Ölüm Üzerinde Egemenlik	Luka 7; Yuhanna 11
52. Sağlayıcı	Yuhanna 6
53. Öğretmen	Matta 5-7

54. O'nun Görkemi	Matta 17
55. O'nun Görevi	Matta 16,20
56. Kral Yerusalim'e Girer	Markos 11
57. Kral Sorgulanır	Luka 20
58. Kral Tutuklanır	Markos 14
59. Kral Mahkum Edilir	Yuhanna 18
60. Krala Taç Giydirilir	Matta 27
61. Kral Çarmıha Gerilir	Luka 23
62. Kurtarıcı Kral	Luka 23
63. Son Kurban	Matta 27
64. Kral Gmlr	Matta 27
65. Boş Mezar	Matta 28
66. Peygamberlerin Mesajı	Luka 24
67. Deęiřmiř Bir Beden	Yuhanna 20
68. Ayrılış	Elçilerin İşleri 1
69. Zafer Kutlaması	Mezmur 24; Vahiy 5
70. Kral Geri Geliyor	Vahiy 19-22

Kapanıř157

* Sonsuza Kadar Mutlu mu Yařadılar?

* Kötü Haber

* İyİ Haber

* Kral'a Verdięiniz Karşılık

Ödülün Nitelikleri 167

* Sahnelerin Yeniden Gözden Geçirilmesi İçin Sorular

* Son Notlar

* Daha Derine Gitmek

SAHNE ARKASI

Alice bankta kız kardeşinin yanında oturduğu ve yapacak hiçbir şeyi olmadığı için sıkılmaya başlıyordu; bir ya da iki kez kız kardeşinin okumakta olduğu kitaba kaçamak bakışlar atmıştı, ama kitabın içinde ne resim vardı ne de konuşma. Alice, "İçinde resim ya da konuşma olmayan bir kitabın yararı ne ki?" diye düşündü.

— LEWIS CAROLL TARAFINDAN YAZILAN ALİCE HARİKALAR DİYARINDA ADLI KİTABIN İLK SATIRLARI, 1865

Okumak üzere olduğunuz kitap, resimler ve konuşmalarla doludur, ama *Alice Harikalar Diyarı*¹ adlı klasik fantastik öyküden farklı olarak, Yücelik Kralı adlı kitabın resimleri ve konuşmaları, gerçekten yaşanmış bir olaya aittirler.²

Şimdiye kadar anlatılmış olan en büyük öyküyü resimli bir kitap haline getirme konusunda karar verirken biraz tereddüt ettim.

Yıllar önce Batı Afrika'da yaşadığım dönemde radyo programı hazırlama konusunda eğitim aldım. Kursun ilk gününde öğretmen bize şunu sordu: "Radyonun televizyona kıyasla sahip olduğu üstün avantajlardan birini söyler misiniz?" Öğretmenin yanıtı bizi şaşırttı:

"Radyo daha iyi bir resim sağlar."

Doğru.

Yüksek bütçeli filmler bile insan zihninin basit sözcükleri canlı imgelere dönüştürme yeteneğine ulaşmakta zorluk çekiyorlar. Peygamberlerin eski yazıları, hiçbir sinema filminin yeterince gösteremeyeceği ve hiçbir ressamın tam olarak tasvir edemeyeceği yüzlerce imgeyi resmeder.

Bu nedenle kabul ediyorum. Güzel sanatların hiçbir dalı, şimdiye kadar anlatılmış en iyi öyküyü mükemmel bir şekilde tanımlayamaz. Ama yine de, bunu denemek eğlenceli oldu.

Arjantinli yetenekli ve cana yakın ressamımız Arminda San Martin, Kutsal Kitap öykülerini sözcüklerden resimlere çevirirken hayranlık uyandıran ve kusursuz bir çalışma ortaya koydu. Arminda, dijital kalem ve fırçayla ilk kabataslak resimleri ve son resimleri sadece on dört ay gibi kısa bir zamanda tamamladı. Onun yaptığı çalışmadan duyduğum heyecanı sizlerin de duymasını umuyorum.

Şimdi, şu konu hakkında düşünün.

Bir öykü kitabı okuduğumuz takdirde, okumaya nereden başlarız? Kitabın ortasından mı? Hayır, kitabın başından başlarız. Ancak böyle yaptığımız takdirde öyküyü anlayabiliriz. Aynı şekilde, Kutsal Yazılar'ı anlamak için de başından başlamamız ve öyküyü mantıklı ve tatmin edici sonucuna doğru izlememiz gerekir.

Peygamberlerin yazıları, hepsi bir arada tek bir öyküyü biçimlendiren, yüzlerce kısa öyküler içerirler. Yücelik Kralı'nı yazarken, kendimi bir şekilde bir çiçekçi gibi hissettim. İçinde sonsuz çiçeklerin bulunduğu çok büyük bir bahçeye girmek, bahçedeki çiçeklerin arasından birkaç düzine çiçek seçmek ve sonra onları tüm bahçenin görkemini gözler önüne seren tek bir buket halinde düzenleme görevini üstlenmiş olan bir çiçekçi gibi... Bu kitap için Kutsal Yazılar'dan birkaç düzine anahtar öykü seçtim ve onları, insanlık tarihinde kendisini açıklamış olan sonsuz Kral'ın yüceliğini sergilemek amacıyla 70 dram sahnesi halinde düzenledim.

Tanrı'ya, bu gerçek öykünün gösterilmesinin ve anlatılmasının, her yaştaki okuyucuyu peygamberlerin yazılarından zevk alması, söz ettikleri Kişi'ye aşık olmaları ve hiçbir zaman son bulmayacak mutlu krallığa katılmaları için teşvik etsin diye dua ediyorum.

Net bir resim görmeniz dileği ile,

Paul D. Brammer

Acılla

Yüreğimden güzel sözler taşıyor,
Kral için söylüyorum şiirlerimi,
Dilim usta bir yazarın kalemi gibi olsun.
At sırtında görkeminle, zaferle ilerle,
Gerçek ve adalet uğruna
Sağ elin korkunç işler göstere.

— PEYGAMBERLERİN YAZILARINDAN (MEZMUR 45:1,4).

SAHNE 1

KRAL VE KRALLIĞI

Dünya yaratılmadan çok çok uzun zaman önce bir kral vardı; Yücelik Kralı.

Bu Kral, herhangi birinin ya da herhangi bir şeyin, sizin ve benim hayal bile edemeyeceğimiz kadar çok ama çok yüceydi. O, sonsuzluğun devamlılığında tek Kral'dı ve mükemmel bir bilgelik, sevgi, sevinç ve esenlik ülkesi olan tek krallık O'nun krallığıydı. Krallığın güneşe ya da yıldızlara ihtiyacı yoktu, çünkü Kral'ın kendisi krallığın ışığıydı.

Krallık, büyüklüğü açısından sınırsız olmasına rağmen, tebaası açısından sınırlıydı. Bazıları, Kral'ın hiç tebaasının olmadığını söylerler.

Ya da var mıydı?

Hatta bu Kral'ın öncesiz gizemlerinden biri, O'nun tek başına var olmasına rağmen, hiçbir zaman yalnız olmadığıydı.

Yine de, Kral yaşamını diğer zeki varlıklarla paylaşmak istedi.

Bu yüzden, bu iyi ve bilge Kral, melekler olarak adlandırılan milyonlarca göz kamaştırıcı, üstün zekaya sahip ruhsal varlıklarla göksel bir yetki alanı oluşturdu. Meleklerin hepsinin adlarını biliyordu ve onların da kendisini tanımalarını istiyordu. Kral'la birlikte sürdürülen yaşam, bitmek bilmeyen bir maceraydı.

Ancak Kral meleklerden daha fazlasını istedi. Bu nedenle, bir zaman, yer ve madde alanı yarattı – zihnin paniğe kapılmasına neden olan bir evren ile insanlar olarak adlandırılan şaşırtıcı yaratıklardan oluşan bir topluluğa yuva olacak, parıldayan bir gezegen oluşturdu.

İnsan ailesi, meleklerden farklı olarak yalnızca iki varlıkla, bir erkek ve bir kadınla başladı. Kral, meleklerle olduğu gibi insanlarla da yaşamını paylaşmak istedi.

Sonra bir şey, korkunç bir şey oldu. Krallıkta önce göklerde sonra yeryüzünde isyan çıktı.

İsyan eden bir melek yeryüzündeki insanları tutsak ederek yeryüzü krallığını ele geçirdi. Ama bu durum, Kral için bir sürpriz olmadı.

Kralın yüreğinin derinliklerinde öylesine büyük, öylesine gizemli, öylesine bedeli büyük, öylesine geniş kapsamlı bir kurtuluş planı vardı ki, bu planın yerine gelmesi için binlerce ve binlerce yıl geçmesi gerekecekti.

Sonsuzluk Kralı'ndan başka türlü davranmasını bekler miydiniz?

O, zamanın ötesinde yaşar.

SAHNE 2

KRAL VE PEYGAMBERLERİ

Krالی tanımak ve O'nun planını bilmek için, O'nun kitabını bilmeniz gerekir.

Kral, 15 yüzyıldan fazla bir zaman süresi içinde öyküsünü ve mesajını kaydetmeleri için yaklaşık 40 kişi seçti. Bu kişiler, peygamberler olarak adlandırıldılar. Kral, onlara sözlerini verdi ve onlar da bu sözleri kopya edilmek üzere parşömen tomarlar üzerine yazdılar. Bu tomarları elden ele geçirdiler ve gelecek kuşaklar için muhafaza ettiler. Peygamberlerin çoğu birbirlerini tanımıyorlardı, ama buna rağmen yazdıkları aynı öykü ve mesajı içeriyordu.

Peygamberlerin yazılarına Kutsal Yazılar adı verilir. Kutsal Yazılar olmasaydı, bizler nereden geldiğimiz, neden burada olduğumuz ve nereye gideceğimiz konularında yalnızca tahmin yürütebilirdik. Doğru yanıtları bilmek için Kral'ın kitabına ihtiyaç duyarız.

Yaklaşık 3500 yıl önce, Kral, Musa adlı bir peygambere şu sözleri yazması için esin verdi:

İnsan yalnız ekmele yaşamaz,
RAB'bin ağzından çıkan her bir söz ile yaşar. (Yasa'nın Tekrarı 8:3)

Kral'ın sözleri bugün tek bir kitapta, *Kutsal Kitap*'ta bir araya toplandı. Kutsal sözcüğü *saf* ya da *tüm diğerlerinden ayrılmış* anlamına gelir. Kutsal Kitap'ın anlamı ise, kitap ya da *kitaplar koleksiyonudur*. Kutsal Kitap dünyanın en çok satan ve en çok dile çevrilen kitabıdır. Binlerce papirüs ve deri parşömen tomarlar, Kutsal Kitap'ın tüm eski metinler içinde en iyi korunmuş kitap olduğunu ortaya koyarlar.³

Kutsal Yazılar iki temel bölüme ayrılırlar.

Birinci bölüm Eski Antlaşma'dır (Tevrat, Mezmurlar ya da Zebur vb.); Kral bu bölümde, tasarısını önceden bildirir.

İkinci bölüm Yeni Antlaşma'dır (İncil'in ilk dört bölümü, Elçilerin İşleri vb.); Kral bu bölümde tasarısını yerine getirir.

Antlaşma sözcüğünün anlamı *ahit*, *kontrat* ya da *muvafakattir*. Eski Antlaşma Tanrı'nın yapmayı tasarladığı şeyi önceden bildirir. Yeni Antlaşma ise, Tanrı'nın tasarısının yerine gelişini kaydeder. Tarih gerçekleşmeden önce onu yazabilecek olan yalnızca Tanrı'dır.

Eski ve Yeni Antlaşma arasındaki fark, büyük bir kralın size mektuplar ve fotoğraflar göndermesiyle bu kralın sizi şahsen ziyarete gelmesi arasındaki farka benzer.

Kutsal Yazılar önce Orta Doğu, Afrika, Asya ve Avrupa'ya ulaştı, daha sonra Amerika'ya ve daha da ötelere ulaştı. Peygamberler Orta Doğu'dan geldiler, ama yazdıkları öykü ve mesaj her ulus, her aile, her insan içindir.

Sizin içindir!

SAHNE 3

KRAL VE EVRENİ

Eğer zaman ve yer aralığından geçerek geriye,
geriye,
çok gerilere,

yolculuk edebilseydik, henüz insanların, gezegenlerin ya da yıldızların var olmadıkları yerlere gidebilseydik, Kutsal Yazılar'ın şu ilk sözcüklerinin arkasındaki güce ve yüceliğe tanıklık ederdik:

Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı. (Yaratılış 1:1)

Bugün pek çok insan dünyanın ve dünyanın harikalarının olağanüstü bilgeliğe sahip bir Yaratıcı tarafından var edilmediğini düşünüyor. Ancak onların bu teorileri evrenin karmaşık tasarımını ve önceden haber verilebilir düzenini yeterince açıklamaz.

Kral, kitabında şöyle der:

Gökler Tanrı'nın görkemini açıklamakta;
Gök kubbe ellerinin eserini duyurmakta. (Mezmun 19:1)

Ellerden söz açılmışken, kendi ellerinize bakın. Parmaklarınızı kımıldatın. Bir kitap tutmaya çalışın, ellerinizle süpürge ya da çekiç kullanın. Parmaklarındaki tırnakların, eklemlerin ve cildin farkına varın. Ellerinizi yaptığınız bazı önemli şeyleri düşünün. Bu tür araçları usta bir el sanatçısından başka kim tasarlayabilirdi?

Milyarlarca gezegeni yaratmak için ne tür bir bilgelik ve güç talep edilir? Ya da milyonlarca karmaşık yapıyla yaşayan bir hücre yaratmak? Ya da sizi siz yapan hücrenin genetik kodlarıyla mikroskobik olarak sarılmış lifleri bir araya örmek?

Yaklaşık üç bin yıl önce Davut adındaki bir peygamber ve kral şunları yazdı:

İç varlığımı sen yarattın, annemin rahminde beni sen ördün.
Sana övgüler sunarım, çünkü müthiş ve harika yaratılmışım. (Mezmun 139:13-14)

Size şekil Veren ile karşılaşmak ister misiniz? Karşılaşabilirsiniz! Gezegenlerin Yaratıcısı ve Efendisi ile sonsuza kadar birlikte yaşamak ister misiniz? Yaşayabilirsiniz! O, kendisini açıklamıştır. Sizin O'nu tanımanızı ister. Ailenizin ve tanıdıklarınızın da O'nu tanımalarını ister. Sizi, O'nun tasarımını anlamaya, sevgisini tecrübe etmeye, görkemine bakmaya, egemenliğine boyun eğmeye ve O'nun yüceliği için yaşamaya davet ediyor. Ama O'nun tebaası olmanız için sizi zorlamayacaktır.

Çünkü her şeye rağmen, O yalnızca *bir* kral değildir. O, Kral'dır. *Yücelik Kralı!*

Bu, O'nun öyküsüdür.

Böüm 1

SAHNE 4 İLK GÜN

Tanrı'nın kitabı bir krala yakışır bir şekilde başlar. Bize, bilmemizi istediği şeyi anlatır ve daha fazlasını söylemez.

Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı. (Yaratılış 1:1)

Görebildiğimiz ve dokunabildiğimiz her şeyin bir başlangıcı vardır, ama evrenin Yaratıcısı ve Sahibi'nin ne başlangıcı vardır ne de sonu. O, aynı anda her yerde olabilecek, gözle görünmeyen sonsuz Ruh'tur. O, her şeyi görür ve bilir.

O'nun adını biliyor musunuz? Tanrı'nın pek çok adı vardır, ama O'nun en ünlü adı RAB'dir. Tanrı'nın kitabının orijinal dilinde O'nun adı, *Ben, Ben Olan'ım* ya da sadece *BEN'İM*'dir.

Yaratılış öyküsü Kral'ın yeryüzünü tanımlamasıyla devam eder:

Yer boştu, yeryüzü şekilleri yoktu; engin karanlıklarla kaplıydı. Tanrı'nın Ruh'u suların üzerinde hareket ediyordu. (Yaratılış 1:2)

İnsanlar için gezegeni hazırlama zamanı geldi:

Tanrı, 'Işık olsun!' diye buyurdu ve ışık oldu. Tanrı ışığın iyi olduğunu gördü ve onu karanlıktan ayırdı. Işığa 'gündüz' ve karanlığa 'gece' adını verdi. Akşam oldu, sabah oldu ve ilk gün oluştu. (Yaratılış 1:3-5)

Tanrı, yaratılışın ilk gününde ne yaptı? Işığı karanlıktan ayırdı. Daha sonra yeryüzünün üzerine güneş parlayacaktı, ama ilk günde değil. Tanrı, O'nun ışığın kaynağı olduğunu bilmemizi ister:

Tanrı ışıktır, O'nda hiç karanlık yoktur. (1.Yuhanna 1:5)

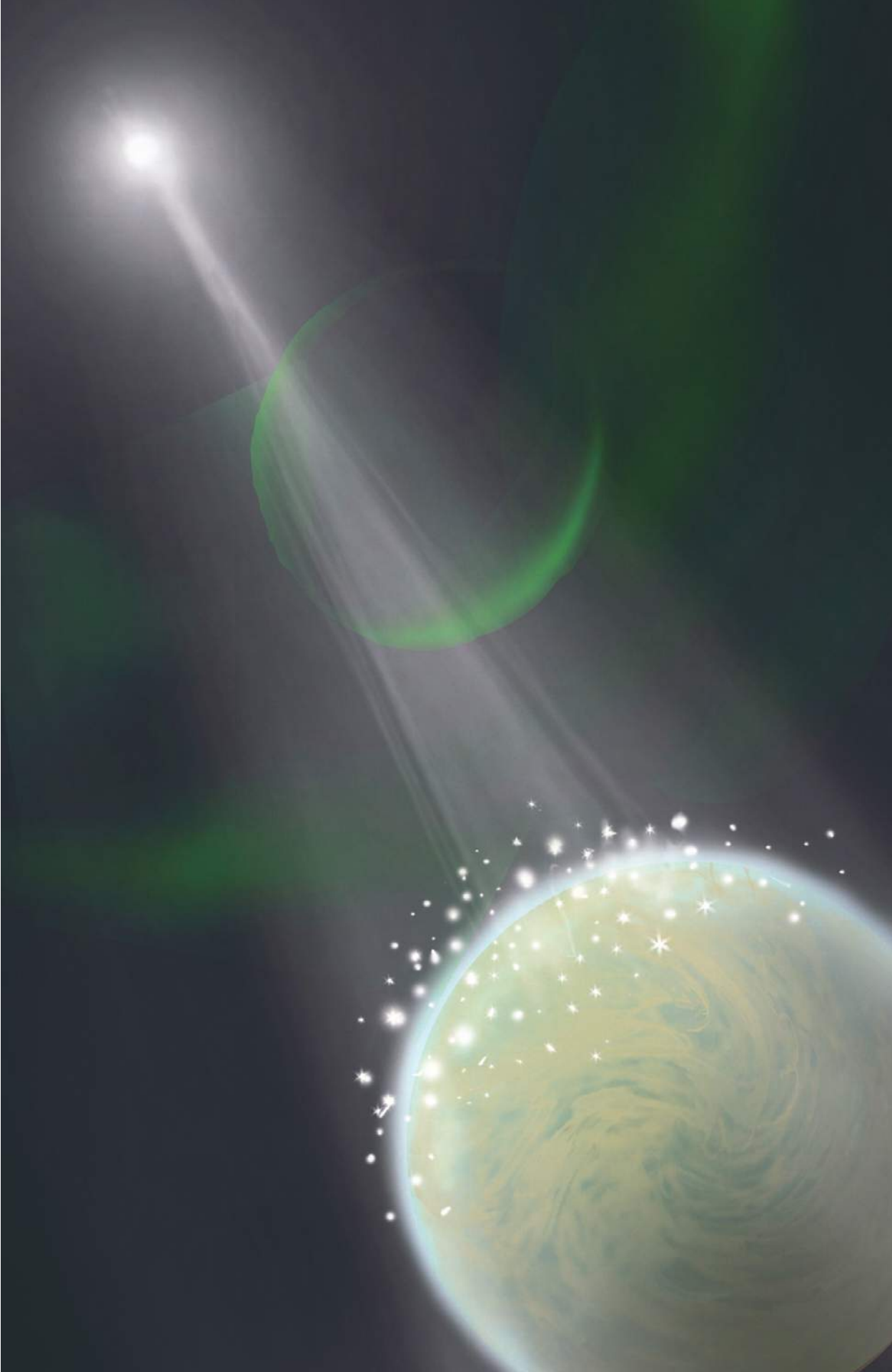
Tanrı, aynı ışık gibi saftır. Kirletilemez. Işık, çok kirli şeylerin üzerinde parladığı zaman bile, saftır. Tanrı mükemmeldir. Tanrı kutsaldır.

Yaratılışın gerçekleştiği yerde Tanrı'yla birlikte kimin olduğunu fark ettiniz mi? O'nun Kutsal Ruhu oradaydı, suların üzerinde hareket ediyordu. Sözü de oradaydı, konuşuyordu:

Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı. Her şey O'nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O'nsuz olmadı. (Yuhanna 1:1-3)

Tanrı'nın Kutsal Ruhu ve Söz her zaman tek gerçek Tanrı'yla beraber olmuştur. Bu nedenle Kral hakkında şöyle konuşulabilir:

Tek başına var olduğu zaman bile O, hiçbir zaman yalnız değildi.

SAHNE 5

MÜKEMMEL BİR DÜNYA

Kral altı düzenli günde güzel ve harika bir dünya yarattı. Tanrı yalnızca konuştu ve mükemmel bir şekilde tasarlanmış harikalar görüldü.

Tanrı, ilk günde, "Işık olsun!" dedi ve ışık oldu.

Tanrı ikinci günde gördüğümüz mavi gökyüzü ve soluduğumuz gözle görünmeyen hava ile yeryüzünün atmosferini yarattı. Tanrı, oksijen ve nitrojen gibi yaşam destekleyen gazların mükemmel bir karışımıyla göğü tasarladı.

Tanrı üçüncü günde, "Kuru toprak görünsün!" dedi. Ve dediği gibi oldu. Sonra Tanrı, "Yeryüzü bitki üretsün!" dedi. Ve hemen o anda bitkiler, tohum veren otlar, türüne göre tohumu meyvesinde bulunan meyve ağaçları büyümeye başladı.

Tanrı, dördüncü günde güneşe ve aya yeryüzünün yıllarını, aylarını ve günlerini belirlemek için ışık vermelerini buyurdu. Tanrı, aynı zamanda yıldızları da yarattı.

Beşinci günde Tanrı, "Sular canlı yaratıklarla dolup taşsın, yeryüzünün üzerinde gökte kuşlar uçuşsun" diye buyurdu. Ve buyurduğu gibi oldu.

Tanrı, altıncı günde şöyle dedi: "Yeryüzü çeşit çeşit canlı yaratık, evcil ve yabanıl hayvan sürüngen türetsün!" Tanrı, her canlı yaratığın aynı türünden üremesini ve yavrularına bakmasını sağladı.

Tanrı, bunun iyi olduğunu gördü. (Yaratılış 1:25)

Huzur egemendi. Başlangıçta tüm hayvanlar dostane idiler. Birbirlerini öldürmediler ve yemediler. Bitkiler onların yiyecekleri oldu.

Düzen egemendi. Güneş muntazam olarak, yeryüzüne olan doğru uzaklığını koruyacaktı. Ay doğacak ve dolunaya dönüşecekti. Yeryüzü havasını, suyunu ve artıklarını yeniden işleyip kullanışlı hale getirecekti. Yeryüzü krallığında iyi yönetildiği takdirde iyi olan hiçbir şey asla eksik olmayacaktı. Yeryüzü, insanlık için ideal bir yuva olacaktı.

Yaratılışın her günü bize Tanrı'nın nasıl olduğuyla ilgili bir ipucu verir.⁴

1. Gün bize, Tanrı'nın *kutsal* olduğunu gösterir. O, aynı ışık gibi mükemmel ve saftır.
2. Gün. Tanrı, *gücü her şeye yetendir*. O, atmosferi yarattı ve onu muhafaza eder.
3. Gün. Tanrı *iyidir*. O, bizim için binlerce bitki ve yiyecek yarattı.
4. Gün. Tanrı *sadıktır*. Güneş ve ay yörüngelerinde dururlar.
5. Gün. Tanrı *yaşamdır*. Denize balıkları ve göğe kuşları koydu.
6. Gün. Tanrı *sevgidir*. Tanrı hayvanları yarattıktan sonra, sıra üzerlerine sevgisini döküleceği yaratıklara şekil vermeye geldi.

O'nun kutsallığını, gücünü, iyiliğini, sadakatini, yaşamını ve sevgisini yansıtacak olan özel varlıkları yaratmanın zamanıydı.

SAHNE 6 İLK İNSAN

Yaratılışın altıncı gününde Kral, kendisiyle (Tanrı, Tanrı'nın Kutsal Ruhunu, ve Tanrı'nın Sözü) konuşarak şöyle dedi:

“Kendi suretimizde, kendimize benzer⁵ insan yaratalım.
Denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, evcil hayvanlara,
sürüngenlere, yeryüzünün tümüne egemen olsun.”

Böylece Tanrı insanı kendi suretinde yarattı, onu Tanrı'nın suretinde yarattı. Onları erkek ve dişi olarak yarattı. (Yaratılış 1:26-27)

Kutsal Yazılar, Tanrı'nın insanları kendi benzeyişinde yarattığını söylediği zaman, Tanrı'nın aynı bizim gibi olduğunu söylemez. Söylediği, bizlerin Tanrı'nın doğasını ve kişiliğini yansıtmamız gerektiğidir. Daha sonra, Roma madeni paralarının üzerinde imparatorun resminin ya da mührünün bulunması gibi, Tanrı'nın benzeyişi de insanlığın üzerine mühürlendi. İlk erkek ve ilk kadın aynı Yaratıcıları gibi düşünme, sevmeye ve konuşma yeteneğiyle yaratıldılar, öyle ki O'nunla yakın bir ilişkinin keyfini çıkarabilsinler. İnsanlar, Tanrı'nın köleleri değil, O'nun dostları olmak için yaratıldılar.

Tanrı, insanları kendi benzeyişinde yarattığında onlara egemenlik de verdi. İnsanlar Tanrı adına yeryüzünün sırlarını keşfetmek ve onun kaynaklarını bilgece kullanmak için onunla ilgilenecek ve ona egemen olacaklardı. Böyle bir yetki, insanları hayvanlardan ayırır.

Tanrı, hayvanlara iki boyut verdi: beden ve can.

Tanrı, insanlara üç boyut verdi: beden, can ve ruh.

Rab Tanrı insanı topraktan⁶ yarattı ve burnuna yaşam soluşunu üfledi ve böylece insan yaşayan varlık oldu. (Yaratılış 2:7)

Beden, Tanrı'nın insanın canına ve ruhuna üflediği bir ev ya da çadırı yalnızca.

Can, insanın düşünmesini, hissetmesini ve seçim yapmasını mümkün kılan kişisel zekası, duyguları ve iradesidir.

Ruh, insanı Tanrı'ya bağladı. Beden, insanı gözle görülen dünyayla donatırken, ruh, insanı gözle görünmeyen Tanrı'yla bağlantı kurması için donattı. RAB, insanların O'nu tanımalarını istedi.

İnsanlar Tanrı'nın özel hazinesi olacaklardı. İnsanları yaratan Tanrı olduğu için, Tanrı onların yalnızca Yaratıcısı değil, ama aynı zamanda Sahibi'ydi de.

RAB Tanrı ilk insana, *Toprak* ya da yalnızca *İnsan* anlamına gelen 'Adem' adını verdi. Tanrı daha sonra ilk kadını yaratacağı, ama önce bazı hazırlıklar yapılmalıydı.

Adem'in bir yuvaya ve bir işe ihtiyacı vardı.

SAHNE 7

MÜKEMMEL BİR RÜYA

İlk insanın bedenini topraktan⁶ yaptıktan ve bu bedene yaşam üfledikten sonra Tanrı, Orta Doğu'da bir yerde bulunan Adem'e bir bahçe dikti.

Bahçenin ortasından billur şeffaflığında bir ırmak akıyordu.

RAB Tanrı, bahçede iyi meyve veren türlü türlü güzel ağaç yetiştirdi. Bahçenin ortasında yaşam ağacıyla iyiliği ve kötülüğü bilme ağacı vardı.

RAB Tanrı, Aden bahçesine bakması ve onu işlemesi için Adem'i oraya koydu. (Yaratılış 2:9,15)

RAB Tanrı Adem'e, Aden bahçesinde yaşamayı isteyip istemediğini sormadı. Tanrı, insanın Yaratıcı-Sahibi idi. O, insan için neyin en iyi olduğunu biliyordu.

Adem'in bahçesi sınırsız zevklerle doluydu: Görecek, işitecek, koklayacak, dokunacak ve tadacak pek çok güzel şey vardı. Parıldayan ırmaklar, şarkı söyleyen kuşlar, hoş kokulu çiçekler, kürke benzeyen tüyleri olan yaratıklar, sulu meyveler, çıtır çıtır çiğnenen sebzeler, tatlı üzümler, gizemli ormanlar, rengarenk kayalar, hayran olunacak böcekler ve keşfedilmeyi bekleyen başka trilyonlarca harikalar...

Ama insan keşfetmek ve yiyecek yemekten çok daha fazlası için yaratıldı. Tanrı Adem'i, insan ırkının başı yaptı. Tanrı, Adem'in ve ailesinin O'nunla birlikte sonsuza kadar egemenlik sürmesini istedi. Ancak, yalnızca küçük işlerde güvenilir olan kişilere büyük görevler verilebilir.

Böylece Tanrı Adem'e ilk işini verdi: Bahçeyle ilgilenmek. Bu bahçe mükemmel bir yerdi. Bahçede diken, delice ya da kötü böcekler yoktu. İklim ideal ve toprak çok verimliydi, ama buna rağmen hiçbir zaman yağmur yağmadı. Yağmur yerine, topraktan çıkan bir buğu toprağı suladı.

Tanrı Adem'e aynı zamanda bir başka iş daha verdi: Hayvanlara isim vermek.

RAB Tanrı yaratıkları, görmesi ve onlara ad vermesi için Adem'e getirdi. Bu sahneyi gözünüzün önünde canlandırın. Uçuşan yeleleri ve dört nala koşan, güçlü bacakları olan bir çift hayvan. Adem onları inceliyor, sırtlarını sıvazlıyor ve onlara at adını koyuyor. Yaratıcı'nın seslenmesi üzerine çengel şeklinde gagası olan ve geniş kanatları bulunan kocaman bir kuş bir hamlede aşağı süzülüyor. Adem, "Kartal!" diyor. Bundan sonra siyah çizgileri olan turuncu giysili bir yaratık yaklaşıyor. Sizce Adem onun adını ne koydu?

Böylece Adem bütün evcil ve yabanıl hayvanlara, gökte uçan kuşlara ad koydu. (Yaratılış 2:20)

Aden bahçesi, insanın Yaratıcısı'nı tanıması için mükemmel bir yerdi.

Şimdi Adem'in bir denemeden geçmesi gerekiyordu.

SAHNE 8

GÜNAH VE ÖLÜM YASASI

Başlangıçtan beri Tanrı ve insan birbirlerinin dostuydular. Ancak bu dostluğun denenmeye ihtiyacı vardı. Evrenin Kralı, krallığını O'na boyun eğmeye zorlanacak bir tebaa ile dolduramazdı.

Tanrı Adem'i sevdi. Onun ve gelecekteki ailesi için muhteşem tasarıları vardı. Tanrı, kuklalar değil, insanlar istediği için Adem'e itaat etmesi için tek bir kural verdi.

RAB Tanrı Adem'e, "Bahçede istediğin ağacın meyvesini yiyebilirsin!" diye buyurdu, "Ama iyi ile kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün." (Yaratılış 2:16-17)

Bu, itaat etmesi zor bir buyruk değildi. Adem, bir ağacın meyvesi dışında bahçedeki her ağacın meyvesinden yiyebilirdi. Adem, bu basit kurala itaat etmekle, Yaratıcısı'nın kendisi için neyin en iyi olduğunu bildiğine güvendiğini gösterecekti.

Adem'in bu kurala uymadığı takdirde başına neler geleceği konusunda Tanrı ne dedi?

Tanrı Adem'e, yasakladığı meyveden yediği takdirde, dini törenler düzenlemeye, tespih çekmeye, oruç tutmaya, sadaka vermeye, bir kiliseye, havraya ya da camiye gitmeye başlaması gerektiği ya da günahlarını silecek yeterlilikte sevaplar işlemeye çalışmasını mı söyledi? Tanrı'nın söylediği bu muydu?

Hayır, Tanrı'nın söylediği bu değildi!

Tanrı, Adem'e, "Ondan yediğin gün kesinlikle *öleceksin*" dedi.

Tanrı'nın yasasına itaatsizlik, *günah* olarak adlandırılır.

Tanrı'nın kuralını ihlal etmenin cezası *ölüm* olacaktır.

Kral, kitabında bu kuralı "günah ve ölüm yasası" olarak adlandırır. (Romalılar 8:2)

Kralın yasası, günahın ölüm ile cezalandırılması gerektiğini söyler.

Ölümün anlamı *ayrılıktır*. Adem, Tanrı'nın tek bir kuralına itaatsizlik ettiği takdirde, yaşam kaynağından ayrılan kırılmış bir dal gibi olacak ve hemen o anda kurumaya ve ölmeye başlayacaktı.

Adem evrenin Kralı'nın ona yapmasını söylediği şeyi yapmak yerine kendi istediğini yapmaya karar verdiği takdirde, bu, bir isyan eylemi olacaktır; bu, bir *günah* olacaktır.

Günah, insanın Tanrı'yla olan dostluğunun sonu olacaktır. Günah, insanın bedeninin yaşlanmasına ve ölmesine neden olacaktır. Günah, insanın ruhunu, canını ve bedenini Tanrı'dan sonsuza kadar ayıracaktı.

Günah ölümcüldür.

SAHNE 9 İLK KADIN

Tanrı ilk insana yapacak bir iş ve itaat edecek bir kural verdikten sonra sıra ilk kadını yaratmaya geldi.

RAB Tanrı sonra şöyle dedi: “Adem’in yalnız kalması iyi değil. Ona uygun bir yardımcı yaratacağım.”

Böylece RAB Tanrı Adem’e derin bir uyku verdi. Adem uyurken RAB Tanrı onun kaburga kemiklerinden birini alıp yerini etle kapladı. Adem’den aldığı kaburga kemiğinden bir kadın yaratarak onu Adem’e getirdi.

Adem, ‘İşte bu benim kemiklerimden alınmış kemik, etimden alınmış ettir’ dedi; ona ‘kadın’ denilecek, çünkü o, adamdan alındı. (Yaratılış 2:18,21-23)

İlk ameliyatı kimin yaptığı dikkatinizi çekti mi? Ve ilk evliliği kim düzenledi? Evet, bunları yapan, düzenleyen Tanrı’ydı.

Kadın, *Adam’dan Alınan (İşşa)* anlamına gelir. Daha sonra Adem karısına *Herkesin Annesi* anlamına gelen Havva adını verdi. Tanrı, her ikisine de farklı roller verirken, erkeği ve kadını eşit değerde yarattı. Adem gibi Havva da Tanrı’nın benzeyişinde yaratıldı. Kadın da Yaratıcısı’nı-Sahibi’ni tanısin, O’nun karakterini yansıtın ve O’nunla sonsuza kadar mutlu bir ilişkinin tadını çıkartsın diye yaratıldı.

“Tanrı tüm yarattıklarına baktı ve her şeyin çok iyi olduğunu gördü. Akşam oldu, sabah oldu ve altıncı gün oluştu.”

“Yedinci güne gelindiğinde Tanrı yapmakta olduğu işi bitirdi. Yaptığı işten o gün dinlendi.” (Yaratılış 1:31; 2:2)

Tanrı yedinci günde neden dinlendi? Çünkü işi tamamlanmıştı. Aynı zamanda dünyamızı altı günde yaratarak ve yedinci günde dinlenerek Tanrı yedi günden oluşan bir haftayı oluşturdu – halen dünya çapında uygulanmakta olan bir ‘işten dinlenme’ dönemi.

Tanrı, Adem ve Havva’yla bilge ve sevecen bir baba gibi ilgilendi. Her akşam, Tanrı, onlarla yürümek ve konuşmak için bahçeye gelirdi. Adem ve Havva O’nun huzurunda mutlu ve huzurluydular.

Adem de, karısı de çıplaktılar, henüz utanç nedir bilmiyorlardı. (Yaratılış 2:25)

Mükemmel Yaratıcıları ile yakın bir dostluk içinde bulunan mükemmel bir çiftin yaşadığı mükemmel bir dünya düşünün. İşte başlangıçta, her şey böyle bir durumdaydı.

Yanlış olan ne oldu?

SAHNE 10

IŞIK KRALLIĞI

Yeryüzünde neyin yanlış gittiğini keşfetmeden önce, gökyüzüyle ilgili bazı değerleri anlamaya ihtiyacımız vardır.

Bu, aynı zamanda Cennet olarak adlandırılan diğer dünya, saf ışık, insanın aklını başından alan renkler, heyecandan titreten müzik, tatmin edici konuşma ve ayrıntılarıyla açıklanan gizemlerin bulunduğu bir yerdir. Cennetteki en basit eylemler, yeryüzündeki en büyük zevk ya da eğlencelerden çok üstündür. Cennet, bir başka boyuttur.

Cennet, Kral'ın yuvasıdır. Bu mutlu yerin en çekici yanı, Kral'ın kendisidir. Göksel kentin her köşesi, O'nun yüceliğini yansıtmak için tasarlanmıştır.

Surlar yeşimden yapılmıştı, kent ise cam
duruluğunda saf altındandı. (Vahiy 21:18)

Cennetin en ayrıntılı tanımlaması, Kutsal Yazılar'ın en son kitabı olan Vahiy Kitabı'nda kayıtlıdır. Tanrı, elçi Yuhanna'ya cenneti gösterdi ve ona gördüklerini yazmasını söyledi.

O anda Ruh'un etkisi altında kalarak gökte bir taht ve tahtta oturan birini gördüm. Zümrüdü andıran bir gökkuşağı tahtı çevreliyordu. Tahttan şimşekler çakıyor, uğultular, gök gürlemeleri iştiliyordu. Tahtın önünde billur gibi, sanki camdan bir deniz vardı.

Sonra tahtın, yaratıkların ve ihtiyarların çevresinde çok sayıda melek gördüm, seslerini işittim. Sayıları binlerce binler, on binlerce on binlerdi. Tahtın çevresindeydiler... Gece gündüz durup dinlenmeden şöyle diyorlar: 'Kutsal, kutsal, kutsaldır, Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı! Var olmuş, var olan ve gelecek olan!' (Vahiy 4:2-3; 5-6; 5:11, 4:8)

Melek, *elçi* ya da *hizmetkâr* anlamına gelir. Melekler, ruhsal varlıklardır. Aynı Yaratıcı gibi, melekler, görülmeleri gereken hizmetlere gönderilmelerinin dışında insanlara görünmezler.

Göğün Kralı, insanları yaratmadan önce melekleri yarattı. Kral, kitabında bize, O'nu dünyayı yaratırken gördükleri zaman "tüm meleklerin sevinçle çığırıştıklarını" (Eyüp 38:7) anlatır.

Tanrı, meleklerine bilme, itaat etme, övme ve O'na sonsuza kadar hizmet etme görevini verdi. Melekler, Tanrı'nın köleleri değillerdi. Tanrı, insanları kendisine boyun eğmeleri için zorlamadığı gibi, melekleri de zorlamadı. Tanrı, mutlu ve gönüllü hizmetkârlar istedi.

Kutsal Yazılar, Tanrı'nın büyük zeka, güzellik ve güç vermiş olduğu yüksek rütbeli bir melekten söz eder.

Eğer bu meleğin öyküsünü biliyorsanız, o zaman kötülüğün nereden geldiğini biliyorsunuz demektir.

SAHNE 11

KARANLIĞIN KRALLIĞI

Lüsifer Tanrı'nın baş meleklerinden biriydi. Adının anlamı *Parlayan*'dir. Peygamberlerin Kutsal Yazılar'ı, Lüsifer'i şöyle tanımlar: "Kusursuzlukta örnek biriydi, bilgeliği ve güzelliği eksiksizdi." (Hezekiel 28:12).⁷

Ve sonra Lüsifer yüce Yaratıcı Kralı'na bakmak yerine kendine bakmaya başladı. Daha önce hiç olmayan bir şey oldu ve yaratılmış bir varlık kendisinden gurur duydu! Kendi güzelliğinden ve zekasından gözleri kör olduğu için kendisini Yaratıcıyı unutan Lüsifer yüreğinde şöyle dedi:

"Göklere çıkacağım; tahtımı Tanrı'nın yıldızlarından daha yükseğe koyacağım...
Bulutların üstüne çıkacağım...
Kendimi Yüceler Yücesi'yle eşit kılacağım..." (Yeşaya 14:13-14).

Lüsifer kral olmak istedi. Tanrı'nın isteği yerine *kendi isteğinin* yapılmasını istedi.

Evrene günah girdi.

Lüsifer meleklerin üçte birini başkaldırısına katılmaları için ikna etti. Ama günahı hoş görmesi imkansız olan Tanrı, onları göksel yuvasından dışarı attı.

Lüsifer'in adı, *suçlayıcı* anlamına gelen Şeytan olarak değiştirildi. Şeytan aynı zamanda *aldatıcı* anlamına gelen İblis olarak da adlandırılır. Kötü meleklerin adları ise cinler olarak isimlendirildi.

Tanrı, gizli karanlık bir yerde İblis ve onun cinleri için bir hapisane hazırladı. Bu yerin adına cehennem ve ateş gölü denildi. Bu yerde, Tanrı'dan sonsuza kadar ayrı kalınır. Başkaldıran isyankârlar bu yerde artık hiçbir sıkıntıya neden olmayacaklardır. Bir gün Şeytan ve onun cinleri sonsuza kadar bu hapisanede kilitleneceklerdir. Ama henüz, hepsi orada değildirler.

Tanrı onları dışarı attıktan sonra bu kötü ruhlar nereye gittiler?

Yeryüzü atmosferinin içine girdiler. İblis orada tüm meleklerini rütbelerine göre sıraya dizip organize etti. *Eğer gökte egemenlik süremiyorsa o zaman yeryüzünde egemenlik sürecekti!* Kutsal Yazılar bu nedenle Şeytan'ı şöyle adlandırır: "Havadaki hükümrânlığın egemeni, yani söz dinlemeyen insanlarda şimdi etkin olan ruh." (Efesliler 2:2)

Şeytan ve onun cinleri bize görünmemekle birlikte gerçeklerdir. Bizler, onların nasıl göründüklerini bilmesek de, onların karanlık ve kötü amaçlarını biliriz. İnsanların kendi kötü ve karanlık krallıklarına katılmalarını sağlamak için her türlü hileyi yapacaklardır. Sizi mahvetmek için ellerinden geleni yapmaya çalışacaklardır.

Şeytan kendisine ışık meleği süsü verir. (2. Korintliler 11:14)

Düşmanınız İblis kükreyen aslan gibi yutacak birini arayarak dolaşiyor. (1. Petrus 5:8)

Şimdi ilk anne-babamızın öyküsüne geri dönelim.

SAHNE 12

YILAN

Adem ve Havva'nın yaşamları macera ve amaçla doluydu.

Büyük bahçelerinde keşifte bulundukça, bahçedeki yaratıklar ve bitkilerle ilgilendikçe ve buradaki yiyecekleri tattıkça, yaşadıkları her günün ne kadar harika olduğunu düşünüyorlardı.

Her akşam, Yaratıcı-Sahipleri onları kişisel ziyaretiyle onurlandırdığı zaman, kendilerini daha da iyi hissediyorlardı. O'nunla yürümeyi ve konuşmayı o kadar çok seviyorlardı ki! Adem ve karısı bahçe yuvalarında mutluydular.

Ama Şeytan mutlu değildi; o, Tanrı'dan nefret ediyordu ve Tanrı'nın benzeyişini yansıtan bu iki insandan da nefret ediyordu!

Böylece, göklerin krallığını gasp etme konusunda başarısızlığa uğrayan Şeytan, yeryüzünün krallığını ele geçirmek için hain bir plan kurdu. *Eğer insan soyunun başı olan Adem'i Tanrı'nın yasasını ihlal etmeyi seçmesi için ikna edebilseydi... Ama doğrudan Adem'i ayartmayacaktı...*

Bir gün, Havva bir ses işitti.

Ses Adem'in sesi değildi. Tanrı'nın sesi de değildi.

Sesin sahibi bir yıldı!

Havva için konuşan bir sürüngen sadece yeni bir keşiften ibaretti. Havva'nın, Tanrı'nın düşmanının yılanı kullandığına dair hiçbir fikri yoktu. Aynı zamanda Şeytan'ın, kendisini, Adem'i, Tanrı'nın yasasını ihlal etmesi konusunda ayartması için kullanmak istediğini de bilmiyordu.

Yılan, kötü hesaplar peşinde olan gözleriyle kadını izleyerek sabırla beklemişti. Sonra beklediği uygun an geldiği zaman, ısıklık gibi bir sesle tıslayarak kadına şöyle dedi:

"Tanrı gerçekten, 'Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin' dedi mi?" diye sordu. (Yaratılış 3:1)

Şeytan, Havva'nın Tanrı'nın sözünden kuşku duymasını istedi. Aynı zamanda Havva'nın, Tanrı'nın, kendisinden ve kocasından iyi bir şeyler esirgediğini düşünmesini istedi.

Kadın yılanı, "Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz" diye yanıtladı. "Ama Tanrı, bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın, yoksa ölürsünüz" dedi.

"Yılan kadına, 'Kesinlikle ölmezsiniz' dedi. 'Çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesini yediğiniz zaman, gözleriniz açılacak, iyiyi kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız.'" (Yaratılış 3:2-5)

Havva ne yapacaktı?

SAHNE 13

SEÇİM

Tanrı, Adem ve Havva'ya O'nun isteğini ya da kendi isteklerini yapma konusunda seçim özgürlüğü vermişti.

RAB kendi benzeyişinde yaratmış olduğu bu özel yaratıklar için neyin en iyi olduğunu biliyordu. Tanrı, Adem ve Havva'nın, koyduğu kuralın nedenlerini anlamasalar bile kendisine güvenmelerini istedi.

Yalnızca Tanrı, kötünün korkunç, geniş kapsamlı planının sonuçlarını önceden görebilirdi. Bu nedenle Adem'e şöyle demişti:

"Bahçede istediğin ağacın meyvesini yiyebilirsin, ama iyile kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün." (Yaratılış 2:16-17)

Ama yılan şimdi Havva'ya başka bir şey söylüyordu:

"Kesinlikle ölmezsiniz." (Yaratılış 3:4)

Havva'nın kime güvenmesi gerekiyordu? –
Yaratıcısına mı, yoksa bir yaratığa mı?

Neler olduğunu okuyalım:

Kadın ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve
Bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü.
Meyveyi koparıp yedi.
Yanındaki kocasına verdi,
O da yedi. (Yaratılış 3:6)

Kadın yedi! Erkek yedi!

Havva, Şeytan'ın hileleriyle aldatıldığı için yasaklanan meyveyi yedi. Adem ise, Tanrı'nın yolundan gitmek yerine kendi yolundan gitmeyi kendi isteğiyle seçtiği için yedi.

Kutsal ve sevecen Yaratıcıları'na boyun eğmek
yerine, insanlık düşmana teslim olmuştu.

İlk ebeveynlerimiz günah işlemişlerdi.

SAHNE 14

GÜNAH VE UTANÇ

Adem insan soyuna baş olarak tayin edildi. Tanrı, iyi ile kötüyü bilme ağacından yenmemesi için verdiği buyruğu Adem'e vermişti. Hem Adem hem de karısı seçimlerinin korkunç etkilerini, Adem yasaklanan meyveyi ısırıldığı zaman hissetmeye başladılar.

İkisinin de gözleri açıldı. Çıplak olduklarını anladılar. Bu yüzden incir yaprakları dikip kendilerine önlük yaptılar. (Yaratılış 3:7)

Yakıcı utanç ve yürek burkan suçluluk duygusu canlarının içine işledi.

Hem içlerinin hem de dışlarının kirli olduğunu hissettiler.

Günah, utanç getirdi.

Adem ve Havva Tanrı'nın yasağını ihlal etmeden önce, Tanrı bilincine sahiplerdi ve "utanç duymuyorlardı" (Yaratılış 2:25). Yaratıcıları ile birlikte olmak, O'nun benzeyişini yansıtmak ve O'nun dostları olmak için onurlandırılmışlardı.

Ama iyi ile kötüyü bilme ağacından yedikleri zaman, kendi hallerini çok düşünen ve utanç duyan kişiler haline geldiler.

Onurun yerini utanç aldı.

Utançlarını incir yapraklarıyla örtmeye çalıştılar, ama kendi çabaları ne kadar büyük olsa da, sorunlarını düzeltmedi. Canlarını istila etmiş olan günahı kurtulmak için çareleri yoktu. Kaybetmiş oldukları onuru yeniden kazanmak için acizdiler.

Öğleden sonraydı...

Kutsal ve sevecen Yaratıcıları biraz sonra akşam ziyaretini yapmak için yanlarına gelecekti. O'nunla karşılaşma düşüncesi, bedenlerine dehşet dolu şok dalgaları gönderdi.

Yaratıcıları onlara ne diyecekti?

Onlar Yaratıcıları'na ne diyeceklerdi?

SAHNE 15

RUHSAL AÇIDAN ÖLÜ

Adem ve Havva, Tanrı'ya itaatsizlik etmeden önce, Yaratıcı-Dostları, onları her ziyaret edişinde sevinç duyarlardı.

Şimdi ise korkuyorlardı.

Derken, günün serinliğinde bahçede yürüyen RAB Tanrı'nın sesini duydular. O'ndan kaçıp ağaçların arasına gizlendiler. (Yaratılış 3:8)

Adem ve Havva, ebeveynlerinden saklanmak isteyen itaatsiz çocuklar gibi, Yaratıcıları'ndan saklanmaya çalıştılar.

RAB Tanrı Adem'e, 'Neredesin?' diye seslendi.

Adem, 'Bahçede sesini duyunca korktum. Çünkü çıplaktım, bu yüzden gizlendim' dedi.

RAB Tanrı, 'Çıplak olduğunu sana kim söyledi?' diye sordu. 'Sana, meyvesini yeme dediğim ağaçtan mı yedin?'

Adem, 'Yanıma koyduğun kadın, ağacın meyvesini bana verdi, ben de yedim' diye yanıtladı.

O zaman RAB Tanrı kadına, 'Nedir bu yaptığın?' diye sordu.

Kadın, 'Yılan beni aldattı, o yüzden yedim' diye karşılık verdi. (Yaratılış 3:9-13)

Adem ve Havva Tanrı'dan neden saklanmak istediler? Çünkü günah işlemişlerdi.

Günahları nedeniyle neden birbirlerini suçladılar? Çünkü utandılar.

Adem ve Havva artık Tanrı'nın kutsal benzeyişinde değillerdi. Yaratıcıları'nın kutsallık ve sevgisini yansıtmak yerine Şeytan'ın isyanını ve gururunu yansıtıyorlardı.

İlk çift canlı bir ağaçtan kopartılmış bir dala benzemişlerdi.

Günahları evrenin Kralı'yla olan ilişkilerini kopartmıştı.

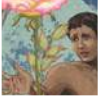
Ruhsal açıdan öldüler. Günahları onları sonsuz yaşam Kaynağı'ndan ayırmıştı.

Fiziksel açıdan hâlâ yaşıyorlardı, ama yaşlanma süreci başlamıştı. Ölümün gücü bedenlerini istila etmişti.

Ve tüm bu ölüm ve yıkımın nedeni neydi?

Günah!

SAHNE 16

LANET

İnsanlık tarihinin başlangıcında Tanrı ve insan birlikteydiler. Huzur ve sevinç egemenlik sürüyordu. Sonra insan Tanrı'nın yasasını ihlal etti. Adem ve Havva aynı gün günah işlediler. Tanrı, günahlarının geniş kapsamlı sonuçlarının bazılarını duyurdu.

Tanrı, kadına şöyle dedi:

“Çocuk doğururken sana çok acı çektireceğim. Ağrı çekerek doğum yapacaksın. Kocana istek duyacaksın. Seni o yönetecek.” (Yaratılış 3:16)

Günah sahneye girmeden önce Havva kocasının bencil olmayan sevgisi ve ilgisinden zevk alırken, şimdi günahın bulaştığı doğaları yüzünden evliliğin sevinçlerine çekişme ve acı eklenecekti.

Tanrı, daha sonra erkeğe şunları söyledi:

“Karının sözünü dinlediğin ve sana meyvesini yeme dediğim ağaçtan yediğin için toprak senin yüzünden lanetlendi. Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın. Toprak sana diken ve acı verecek, yaban otu yiyeceksin. Toprağa dönünceye dek, ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksın, çünkü topraksın, topraktan yaratıldın ve toprağa döneceksin.” (Yaratılış 3:17-19)

Günahları nedeniyle, Adem ve Havva yeryüzü üzerindeki egemenliklerini kaybetmişlerdi. Dünyalarında şimdi dikenler, acı, üzüntü, hastalık ve ölüm olacaktı.

Bazılarımız, bu tür bir sefalete öylesine alışmışızdır ki, bunu normal olarak kabul ederiz. Ama Tanrı'nın kokulu bir gül ağacıyla ilgili orijinal tasarımında kötü dikenlere sahip olması yer alıyor muydu? Ya da bir çocuğun doğumu gibi bir mucizenin yoğun bir sancıya yer vermesine ne demeli? Ya da Tanrı'nın benzeyişinde yaratılan kişilerin yaşlanmaları ve ölmelerine ne demeli? Hayır, Tanrı yaratılışı, kendi kendisiyle kavga etmesi için yaratmadı. Yeryüzünün Tanrı'nın laneti altına girmesinin nedeni, insanın günahıydı.

İnsanlık günah işledi ve insanlığın ölmesi gerekir.

Günah ve ölüm yasası bunu talep eder.

Ölüm, ayrılıktır. Günah, üç korkunç ayrılık üretir:

1. Ruhsal Ölüm: İnsanın ruhu Tanrı'dan ayrıldı.
2. Fiziksel Ölüm: İnsanın ruhu ve canı bedeninden (ve sevdiği kişilerden) ayrıldı.
3. Sonsuz Ölüm: İnsanın ruhu, canı ve bedeni ateş gölünde Tanrı'dan sonsuza kadar ayrıldı.⁸

İnsanın, kendisini günahın lanetinden kurtarmak için hiçbir çaresi yoktu.

Herhangi bir umut var mıydı?

SAHNE 17

VAAT

Şeytan, Kral'ın özel hazinesini çalmıştı, ama Kral'ın bu hazineyi geri satın almak için gizli bir tasarısı vardı. Kral'ın ödemeyi tasarladığı kefaretin bedeli, düşünülemez kadar yüksek olacağı için ne kötü ruhlar ne de insanlar, gerçekleşinceye dek O'nun tasarısının ne olduğunu anlamayacaklardı.

Şeytan'ın insan soyunu tutsak aldığı aynı gün Tanrı, yılanı şöyle dedi:

“Bu yaptığından ötürü bütün evcil ve yabanıl hayvanların en lanetlisi sen olacaksın. Karnının üzerinde sürünecek, yaşamın boyunca toprak yiyeceksin.” (Yaratılış 3:14)

Tanrı, yılanları yarattığı zaman, yılanların bacakları vardı. Yılan, Şeytan tarafından insanlığı günaha yöneltmek için kullanıldığından, Tanrı onu yerde karnının üzerinde sürünsün diye lanetledi. (Pitonların ve Orta ve Güney Amerika'da bulunan çok büyük boğa yılanlarının derilerinin altında, bir zamanlar bacaklarının bulunduğu yerde minik yuvarlak çıkıntılar olduğunu biliyor muydunuz?) Tanrı, yılanları hayvanların en alçağı yapmakla insan ailesine gözle görülür bir hatırlatmada bulundu; tasarladığı zaman geldiğinde, Tanrı, “tüm dünyayı saptıran o İblis ya da Şeytan denen eski yılanı” ezecekti (Yaratılış 12:9).

Tanrı sonra yılanı kullanan Şeytan'a şöyle dedi:

“Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek ve sen onun topuğuna saldıracaksın.” (Yaratılış 3:15)

Tanrı, pek çok peygamberliklerinin ilki olan bu peygamberliğinde insanları, Şeytan'dan, günahattan ve ölümden kurtarmak için yapmış olduğu gizli tasarımı ilk kez biraz açıkladı. Ama bu tasarımı Şeytan'dan ve onun izleyicilerinden gizlemek için Kral bu peygamberliği şifreledi.

Tanrı, yeryüzüne bir Kurtarıcı –*bir kadının soyu aracılığıyla*– göndermeyi vaat etti. Kurtarıcının bir annesi olacaktı, ama babası olmayacaktı. Seçilmiş Olan anlamına gelen Mesih olarak bilinecekti. Şeytan Mesih'in topuğuna saldıracaktı, ama Mesih Şeytan'ın başını ezecekti.

Tüm bunlar ne anlama geliyordu. Kral, daha sonra tüm bunları açıklayacaktı, ama Tanrı, Adem ve Havva'ya şimdilik yalnızca böyle bir umut ışığı vermişti. Binlerce yıl sonra, Kral'ın peygamberlerinden biri şunları yazacaktı:

Karanlıkta yürüyen halk, büyük bir ışık görecek...
Bakire kız gebe kalıp bir oğul doğuracak; adını İmmanuel koyacak!
'İmmanuel', 'Tanrı bizimledir' anlamına gelir. (Yeşaya 9:1; 7:14)

Kral, özel hazinesini fidyeye⁹ kurtaracaktı.

Ama bu kurtarışın bedeli neye mal olacaktı?

SAHNE 18

İLK KURBAN

Adem ve Havva'nın yasaklanan meyveyi yedikten sonra ne yaptıklarını hatırlıyor musunuz? İncir yaprakları dikip kendilerine önlük yaptılar.

Bu önlükleri, Yaratıcı-Yargıçları'nın huzurunda kendilerini rahat hissetmelerini sağladı mı? Hayır! Utanç duydular ve suçluluk hissettiler. Tanrı'nın huzurunda durabilmek için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Bu nedenle Tanrı, onlar için bir yol hazırladı.

RAB Tanrı Adem'le karısı için deriden giysiler yaptı ve onları giydirdi. (Yaratılış 3:21)

İlk hayvan kurbanı kim sundu? Tanrı.

RAB birkaç hayvan öldürdü, deriden giysiler yaptı ve Adem ve Havva'ya giydirdi. Tanrı bunu yapmakla onlara kendi adaleti, merhameti ve lütfuyla ilgili bazı temel dersler öğretiyordu.

Şimdi bu üç önemli sözcük hakkında düşünelim.

Adalet. Öldürülmüş hayvanlara bakın. Tanrı onları neden kurban etti? Adem ve Havva'ya günah ve ölüm yasasının yerine getirilmesi gerektiğini öğretti. İşledikleri günahın ölümlü cezalandırılması gerekiyordu. Bu, adalettir.

Merhamet. Adem ve Havva'ya bakın. Tanrı onları öldürdü mü? Hayır. Tanrı, onların yerine ölmeleri için hayvanlar sağladı. Tanrı, onları cezalandırmadan günahı cezalandırdı. Bu, merhamettir.

Lütf. Şimdi Adem ve Havva'nın üzerlerindeki güzel giysilere bakın. Tanrı'nın yasasını ihlal eden bu iki kişi, bu armağanı hak ettiler mi? Hayır, ama Tanrı onlara, kurban edilen hayvanların derilerinden giysiler yaparak iyiliğini gösterdi. Bu, lütuftur.

Rab'bin onlar için yaptığı bu hak etmedikleri iyilik sayesinde Adem ve Havva tekrar Tanrı'yla birlikte olmaktan mutluluk duydular!

Hayvan kanı onların *günahını* örttü. Adem ve Havva o gün ölümü hak etmişlerdi, ama onların yerine masum hayvanlar ölmüştü.

Hayvan derilerinden yapılan giysiler onların *utançını* örttü. Adem ve Havva, Tanrı'nın huzurunda kendilerini yeniden rahat hissettiler.

Binlerce yıl sonra Tanrı'nın peygamberlerinden biri şunları yazdı:

RAB'de büyük sevinç bulacağım!
Çünkü bana kurtuluş giysisini giydirdi,
Beni doğruluk kaftanıyla örttü. (Yeşaya 61:10)

Günahkârları yalnızca Tanrı bağışlayıp yeni bir kişi yapabilir.

SAHNE 19

KOVULMA

Tanrı, isyan eden melekleri gökyüzünden kovduğu zaman, başlarına gelecek felaket mühürlenmişti. Cennetin göz kamaştırıcı ışığında yaşamış olan bu ruhsal varlıkların günahları için bir özürleri yoktu. Ama günahın bulaştığı insanlar için Tanrı'nın, kendisine güvendikleri takdirde, onları geri almayı amaçlayan bir planı vardı.

Yine de, günahın sonuçları sürüyordu. Tanrı, nasıl Lüsifer'i ve onun kötü meleklerini göksel cennetten dışarı çıkardıysa, aynı şekilde şimdi adamı ve karısını da yersel cennetten dışarı çıkardı.

RAB Tanrı onları bahçeden kovduktan sonra, yaşam ağacının yolunu denetlemek için Aden bahçesinin doğusuna Keruvlar ve her yana dönen alevli bir kılıç yerleştirdi. (Yaratılış 3:24)

Yaşam ağacı bahçenin ortasındaki özel bir ağaçtı. Yalnızca mükemmel olan kişiler ondan yiyebilirlerdi. Adem ve Havva artık mükemmel değillerdi. Günah işlemişlerdi, yaşlanmaları ve ölmeleri gerekiyordu.

Yüce Yaratıcımız Tanrı, kutsaldır. Bu ifade, O'nun saf, temiz, mükemmel ve doğru olduğu anlamına gelir. Tanrı, kutsal doğası ve kutsal yasaları nedeniyle günahı ölümüyle –Yaşam Kaynağından ayrı olmak– cezalandırmak zorundadır.

Bazı kişiler, Tanrı'nın öylesine "büyük" olduğunu düşünürler ki, O'nun kendi koymuş olduğu yasaları önemsemeyeceğini sanırlar. Yargıcın, ülkenin yasalarını yerine getirmeyi reddettiği bir mahkemeyi zihninizde canlandırın. Böyle bir yargıcın büyük olduğunu söyleyebilir misiniz? Hakemin oyunun kurallarını önemsemediği bir futbol maçı düşünün. Böyle bir hakemi *büyük* bir hakem mi yoksa *kötü* bir hakem olarak mı adlandırırırsınız?

Şeytan, Havva'nın, Yaratıcısı'nın kurallarını yerine getirmeyeceğine, yasayı ihlal edenleri ölümle cezalandırmayacağına inanmasını istedi. Ama evrenin adil Kralı ve Yargıcı, sözünü her zaman yerine getirir.

Tanrı büyüktür. O'na güvenebilirsiniz.

Tahtın adalet ve doğruluk üzerine kurulu.
Sevgi ve sadakat önün sıra gider. (Mezmur 89:14)

Bakalım bu bilmeceyi yanıtlayabilecek misiniz? *Şeytan ve insanlar Rab'bin yapamayacağı neyi yapabilirler?*

Bu sorunun yanıtını Tanrı'nın sözleriyle verelim:

"Antlaşmamı bozmayacak, ağızımdan çıkan sözü değiştirmeyeceğim...
Bir kez kutsallığım üzerine ant içtim." (Yaratılış 89:34-35)

Evrenin Kralı verdiği sözünden geri dönemez.